Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία . . . . δρ. 3,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . . » 1,50	Ἑξάμηνος. . . » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς — *Ἐν Ἀθήναις, 17 Αὐγούστου 1913* — *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 38*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

— Τί βασανιστήρια;

— Νά, ὅτι σ' ἐβασάνιζαν μὲ τανάλιες, μὲ τσιμπίδες, μὲ τροχούς, μὲ πυρωμένα σίδερα, γιὰ νὰ σὲ κάμουν ἀπὸ τὸν πόνο νὰ ὁμολογήσῃς ἕνα ἔγκλημα ποῦ δὲν τὸ ἔκαμες ποτέ.

— Μὰ ἐγώ, ἀνέκραξεν ὁ Μπόμπης, δὲν εἶδα ποτέ μου οὔτε τανάλιες, οὔτε τσιμπίδες, οὔτε τροχούς, οὔτε τίποτα!.. Ποτὲ δὲν μὲ ἐβασάνισαν γιὰ νὰ ὁμολογήσω. Ἀπεναντίας, ὁ διευθυντής, ὁ καλὸς κ. Λωναί, μοῦ ἔδινε καραμέλες ὅσες φορὲς μὲ ἀπαντοῦσε ἢ μ' ἐπεσκέπτετο στὸ δωμάτιό μου.

Ὁ Ζιροφλὲ ἦτον ἕτοιμος νὰ θυμώσῃ, βλέπων ὅτι ὁ φυλακισμένος του δὲν ἐννοοῦσε νὰ παίξῃ τὸν ρόλον τοῦ «θύματος». Κατόπιν ὅμως, σκεφθεὶς ὅτι καὶ ἔτσι, ὁ μικρὸς ἠμποροῦσε νὰ ἑλκύῃ τοὺς περιέργους εἰς τὸ μαγαζί του, εἶπε μὲ στεναγμόν:

—Τελοσπάντων! ἀφοῦ ἐπιμένῃς, ἂς μὴ κάμωμεν πλέον λόγον περὶ βασανιστηρίων. Νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅμως τοὐλάχιστον, ὅτι δὲν θὰ παραμιλῆς καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐκθειάζῃς πλέον τὴν Βαστίλλην σου.

—Ὅλ ράϊτ! ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης. Σύμφωνοι, κύριε Ζιροφλέ, ἐτελείωσε. Θὰ μοῦ δίνετε τρεῖς λίβρες τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ μὴ λέγω καὶ νὰ μὴν κάμνω τίποτε. Καὶ θὰ μείνω μαζί σας, ὥς που νὰ πλουτήσω ἀρκετά, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ φύγω γιὰ τὴν Ἀγγλία καὶ νὰ πάγω τὸ γράμμα τοῦ κ. δουκὸς Λωζέν.. Αὐτὸ δὲν θέλετε;

—Ἀκριβῶς! ἀπεκρίθη ὁ οἰνοπώλης, εὐχαριστημένος ποῦ ἐκλείσθη ἡ σπουδαία αὐτὴ συμφωνία. Ἀπὸ σήμερον εἶσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, μὲ τρεῖς λίβρες τὴν ἡμέραν καὶ μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ πρώην φυλακισμένου τῆς Βαστίλλης.

Κ' ἐπειδὴ ἐν τῷ μεταξὺ τὸ κατάστημα εἶχε γεμίσῃ πελάτας, προσέθεσε χαμηλοφώνως:

—Ἂς εἶνε ὅμως. ἂν ἤθελες νὰ λὲς καὶ τίποτε γιὰ βασανιστήρια, θὰ ἦταν ἀκόμη καλλίτερα, σὲ βεβαιῶ!

«Ἦτο ὁ κ. Λαφαγέτ, τὸ εἴδωλον τῶν Παρισινῶν...»
(Σελ. 302, στ. γ').

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΚΑΒΑΛΛΑ... 'Σ ΕΝΑ ΚΑΝΟΝΙ

Τιμὴ εἰς τὸν φυλακισμένον τῆς Βαστίλλης.

«Σύντροφοι! Ὁ βασιλεύς, ὁ ὁποῖος ὑπεχρεώθη νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς θελήσεις μας, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὰς Βερσαλλίας. Μετὰ μίαν ὥραν θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Παρίσι... Προτείνω νὰ ὑπάγωμεν ἐν σώματι εἰς προϋπάντησίν του, διὰ νὰ τῷ δείξωμεν, διὰ τοῦ ἀριθμοῦ μας καὶ τῆς στάσεώς μας, τὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζει καὶ μὲ τὸν ὁποῖον εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ...»

Οἱ λόγοι αὐτοὶ ἀπηγγέλθησαν τὴν 6 Ὀκτωβρίου 1789 ὑπὸ τοῦ Ζιροφλέ.

Ἀνεβασμένος εἰς ἕνα τραπέζι τῆς κοσμοθριθοῦς ταβέρνας του, ὁ οἰνοπώλης, ὁ ὁποῖος δὲν παρέλειπεν εὐκαιρίαν ναυξήσῃ τὴν δημοτικότητά του, μετεχειρίζετο τώρα ὡς πρόφασιν τὴν ἄφιξιν τοῦ Λουδοβίκου ΙΣ' εἰς Παρισίους, διὰ νὰ ποικίλῃ τὰς διασκεδάσεις τῆς πελατείας του καὶ νὰ τῆς προσφέρῃ καὶ κάτι ἄλλο, ἐλκυστικώτερον ἀπὸ τὸ κάπως παλαιωθὲν θέαμα τοῦ μικροῦ του φυλακισμένου...

Ἤξευρεν ὅτι οἱ πιστοὶ ὀπαδοί του, ἂν ἄφιναν πρὸς στιγμὴν τὴν ταβέρναν του, διὰ νὰ τρέξουν μαζί του εἰς προϋπάντησιν τοῦ βασιλέως, πάλιν εἰς τὸν «γνήσιον βουργουνδικὸν» θὰ ἐπέστρεφον.

Καὶ θὰ ἐχρειάζετο τότε νὰ προσφέρῃ πολλὰς φιάλας οἴνου εἰς τοὺς στρατιώτας ἐκείνους, τοὺς διψασμένους καὶ κουρασμένους ἀπὸ τὴν ἐκδρομήν.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς πελάτας δὲν ὑποπτεύθη τὴν ὀπισθοβουλίαν, καὶ ἡ πρότασις τοῦ καπήλου ἔγεινε δεκτὴ ἐνθουσιωδῶς. Καθεὶς ἔσπευσε νὰ δειάσῃ τὸ ποτῆρί του, νὰ πληρώσῃ καὶ νὰ ἐξέλθῃ.

Ἦσαν ὅλοι εἰς τὸν δρόμον, ἕτοιμοι νὰ ξεκινήσουν, ὅταν ὁ Ζιροφλέ, τὸν ὁποῖον ἐπερίμεναν, παρουσιάσθη εἰς τὴν θύραν καὶ ἠρώτησε:

—Τί λέτε; πέρνουμε μαζί μας καὶ τὸν μικρὸ φυλακισμένο;

—Ναί! ναί! ἀπεκρίθησαν ἑκατὸν φωναί. Ἂς τὸν πάρωμε!.. Θὰ εἶνε τὸ σῆμά μας, ἡ *κοκάρδα* μας! Ὅταν ὁ Λουδοβίκος ΙϛΙ' θὰ τὸν ἰδῇ εἰς τοὺς ὤμους μας, ἐν θριάμβῳ, θὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἂν οἱ πατριῶται ποὺ ἐκυρίευσαν τὴν Βαστίλλην, ἀνέχωνται ἀκόμη ἕνα βασιλέα, ὅμως δὲν θὰ νεχθοῦν ποτὲ πλέον ἕνα τύραννον!

«Ὁ Ζιροφλὲ ἐπῆρε τὸν μικρὸν ἀπὸ τὸ χέρι...»
(Σελ 302 στ. α')

Μετὰ τὴν δήλωσιν αὐτήν, ὁ Ζιροφλὲ ἄνοιξεν ἕνα συρτάρι καὶ ἔβγαλε δύο πελώρια *ἐθνόσημα τρίχρωμα*. Ἐκάρφωσε τὸ ἕνα εἰς τὸ καπέλλο του καὶ τὸ ἄλλο εἰς τὸ καπέλλο τοῦ Μπόμπη. Κατόπιν ἐπῆρε τὸν μικρὸν ἀπὸ τὸ χέρι κ' ἐξεκίνησεν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὁμίλου.

Ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἦτο κατενθουσιασμένος μὲ τὸν ἀνέλπιστον αὐτὸν περίπατον. Ἐπροτιμοῦσε βέβαια νὰ βλέπῃ ὑποδοχὰς βασιλέων, παρὰ νὰ κάθεται κλεισμένος εἰς τὴν ταβέρναν τοῦ Ζιροφλέ...

Ὅταν ὁ Μπόμπης, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ζιροφλὲ καὶ τῶν φίλων του, ἔφθασεν εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία, εἶδε θέαμα ἔξοχον.

Ἡ ἀπέραντος πλατεῖα ἦτο μαύρη ἀπὸ τὸ πλῆθος. Ἄνδρες ὡπλισμένοι, ἐκράδαιναν τουφέκια καὶ δόρατα, μερικοὶ μαλίστα ἔσυραν κ' ἕνα κανόνι, τοῦ ὁποίου τὸ στόμιον ἦτο βουλωμένον μὲ πράσινα φύλλα.

Παρὰ τὴν παλαιὰν πύλην τῆς «Κονφεράνς», ἕνα μεγάλον διάστημα ἦτο κενόν, φυλασσόμενον ἀπὸ ἐθνοφρουρούς, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ἐστέκετο, καλῶς παρατετηγμένη, μία ἀντιπροσωπεία ἐκλογέων, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ νέου δημάρχου, τοῦ ἀστρονόμου Μπαγό.

Τριακόσια μέλη τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τὴν περιεστοίχιζαν.

Ὀλίγα βήματα ἔμπροσθεν, δύο ἐκλογεῖς ἐκρατοῦσαν πορφυροῦν δίσκον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο δύο πελώρια κλειδιά.

Ὁ οἰνοπώλης, ὁ ὁποῖος εἶχε σηκώσῃ τὸν Μπόμπην εἰς τοὺς ὤμους του, τοῦ ἐξήγησε:

— Βλέπεις, μικρέ; εἶνε τὰ κλειδιὰ τοῦ Παρισιοῦ, ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ἑρρίκου Δ', καὶ τώρα θὰ τὰ προσφέρουν εἰς τὸν βασιλέα.

— Τί νὰ τὰ κάμῃ; ἠρώτησεν ἀφελῶς ὁ μικρὸς τζόκεϋ. Δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ τὰ βάλῃ στὴν τσέπη του.

Ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ πλησίον καὶ ἤκουσαν τὴν παρατήρησιν τοῦ Μπόμπη, ἤρχισαν νὰ γελοῦν.

Ὅταν ἐγνώσθη ὑπὸ τοῦ πλήθους, ὅτι τὰ λόγια ἐκεῖνα τὰ εἶπεν ἕνας πρώην φυλακισμένος τῆς Βαστίλλης, τὸν ἐπευφήμησαν ζωηρῶς. Καὶ ἔσπευδον ὅλοι νὰ τοῦ προσφέρουν γλυκίσματα, τὰ ὁποῖα ἠγόραζαν ἀπὸ τοὺς πλανοδίους πωλητάς.

Ὁ Μπόμπης ὅμως ἤρχισε νὰ βαρύνεται τὰς ἀπολαύσεις τῆς δημοτικότητος. Καὶ ἐνῷ ἡ μόνη του ἐπιθυμία τώρα ἦτο νὰ κρυφθῇ ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ νὰ ἡσυχάσῃ, ὁ Ζιροφλέ, ἰδὼν τὸ κανόνι μὲ τὰ *πράσινα* φύλλα εἰς τὸ στόμιον, συνέλαβε μίαν ἰδέαν μεγαλοφυᾶ.

Ἔδραξε τὸν μικρὸν τζόκεϋ, τὸν ἐσήκωσε ὑψηλὰ καὶ τὸν ἐκάθησε καβαλλικευτὰ ἐπάνω εἰς τὸ κανόνι, φωνάζων μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν:

—Τιμὴ εἰς τὸν φυλακισμένον τῆς Βαστίλλης!

Τὸ πλῆθος ἐχειροκρότησε μανιωδῶς, βλέπον τὸ ξανθὸν παιδὶ μὲ τὸ τρίχρουν ἐθνόσημον εἰς τὸ καπέλλο. Καὶ οὕτω ὁ μικρὸς τζόκεϋ, τὸν ὁποῖον διεσκέδαζεν ἡ νέα αὐτὴ περιπέτεια, ἐπροχώρησε θριαμβευτικῶς εἰς προϋπάντησιν τοῦ βασιλέως, καβάλλα εἰς ἕνα κανόνι, συρόμενον μὲ σχοινία ἀπὸ ἄνδρας καὶ γυναῖκας τοῦ λαοῦ!

Ζήτω ὁ βασιλεύς!

Μετ' ὀλίγας στιγμάς, σύννεφον σκόνης ἀνήγγειλε τὴν ἄφιξιν τῆς βασιλικῆς συνοδείας καὶ ἡ ἅμαξα, ἡ φέρουσα τὸν Λοδοβίκον ΙϛΙ', ἐνεφανίσθη εἰς τὴν λεωφόρον τῆς Βασιλίσσης, ἐν τῷ μέσῳ πλήθους, τὸ ὁποῖον τὴν περιεστοίχιζεν ἀπὸ πολὺ πλησίον καὶ χωρὶς καμμίαν εὐλάβειαν.

Ἐν τούτοις τὸ ἀνευλαβὲς αὐτὸ πλῆθος ἔδειχνε φιλικὰς ἀκόμη διαθέσεις πρὸς τὸν Βασιλέα του, τὸν ὁποῖον ὑπεδέχετο κραυγάζον:

— Ζήτω ὁ Βασιλεύς! Ζήτω ὁ πατὴρ τοῦ λαοῦ!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἕνας ἄνθρωπος μὲ μεγάλην στολὴν στρατηγοῦ τῆς Ἐθνοφρουρᾶς, ἱππεύων λευκὸν ἵππον, διέσχισε τὸ πλῆθος κ' ἔσπευσε νὰ προϋπαντήσῃ τὴν βασιλικὴν ἅμαξαν.

Ὁ λαὸς τὸν ἀνευφήμησε ζωηρότερα ἀφ' ὅσον εἶχεν ἀνευφημήσῃ τὸν Βασιλέα. Ἦτο ὁ κ. Λαφαγέτ, τὸ εἴδωλον τῶν Παρισινῶν, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐνόπλου λαοῦ.

Ὁ στρατηγὸς ἐδεξιώθη τὸν Λουδοβίκον ΙϛΙ', ἀλλ' ἡ συνάντησις των ὑπῆρξε σύντομος καὶ μᾶλλον ψυχρά. Μετὰ τοῦτο ὁ δήμαρχος Μπαγὸ ἐπροχώρησε καὶ τείνων πρὸς τὸν βασιλέα τὰ δύο μεγάλα κλειδιά, ἀπήγγειλε τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι ἔκαμαν περισσότερον κρότον ἀπὸ ὅλα τοῦ τάστρονομικὰ συγγράμματα:

«Μεγαλειότατε! εἶπεν ὁ δήμαρχος· προσφέρω εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα τὰς κλεῖδας τῆς καλῆς πόλεως τῶν Παρισίων. Εἶνε αἱ ἴδιαι, αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν εἰς τὸν Ἑρρίκον Δ'. Αὐτὸς εἶχεν ἐπαναστήσῃ τὸν λαόν του. Σήμερον ὁ λαὸς ἐπανέκτησε τὸν βασιλέα του».

Ὁ Λουδοβίκος ΙϛΙ', ἀκούσας τὴν ἐλαφρῶς εἰρωνικὴν αὐτὴν φράσιν, ἐκοκκίνισε καὶ ἀπήντησεν ἁπλῶς, ὅτι αἱ τιμητικαὶ ἐκδηλώσεις τῆς «καλῆς» πόλεως τῶν Παρισίων τῷ ἦσαν πολὺ εὐάρεστοι.

Κατόπιν ἀπέπεμψε τοὺς σωματοφύλακάς του, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν παρισινὸν λαόν, καὶ μόνος πλέον, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐθνοφρουρῶν καὶ τῶν περιέργων, ἐξεκίνησε διὰ τὸ Δημαρχεῖον.

Ἡ βασιλικὴ ἅμαξα ἔτρεχε τώρα γρηγορώτερα. Ὁ Ζιροφλέ, βλέπων ὅτι δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ τὴν ἀκολουθῇ, ἐσκέφθη ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν πιστήν του πελατείαν εἰς τὴν ταβέρναν, καὶ ἐπρότεινε:

— Ἔ, τί λέτε, φίλοι μου; Πᾶμε τώρα νὰ δροσίσωμε λιγάκι τὸ λαιμό μας, ποὺ ξεράθηκε ἀκὸ τὴς φωνές; Μπόμπη, τί λές;

Ὁ Μπόμπης, ὁ ὁποῖος καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς τελετῆς ἦτο καβάλλα εἰς τὸ κανόνι του, θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ διασκεδαστικὸς ἐκεῖνος περίπατος. Ἀλλ' εἰς μίαν διαταγὴν τοῦ οἰνοπώλου, οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες ποὺ τὸν ἔσυραν, ἔστρεψαν διὰ νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου.

Ὁ μικρὸς Ἄγγλος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐπιβλητικῆς συνοδείας του, ἐσκέπτετο καθ' ὁδὸν καὶ προσεπάθει νὰ ἐξηγήσῃ τὰ πράγματα ποὺ εἶχεν ἰδῇ πρὸ ὀλίγου.

Ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωνε!

Διατὶ—ἀπορεῖτε,—ὁ λαὸς ἐκυρίευσε καὶ κατέστρεψε τὴν Βαστίλλην, τὴν φυλακὴν τοῦ βασιλέως, καὶ ἔπειτα προσέφερεν εἰς τὸν ἴδιον αὐτὸν βασιλέα τὰς κλεῖδας τῶν Παρισίων;... Διατὶ τὸν περιέφεραν ἐν θριάμβῳ ἐπάνω εἰς ἕνα κανόνι;... Καὶ διατὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι προϋπήντησαν τὸν Λουδοβίκον ΙϛΙ', ἐφαίνοντο μᾶλλον ὡς ἐπαναφέροντες ἕνα δεσμώτην, ἕνα αἰχμάλωτον, παρὰ ὡς ὑποδεχόμενοι τὸν βασιλέα των;...

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὁ Λουδοβίκος ΙϛΙ' τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰσῆλθεν εἰς τὸ Παρίσι *ὄχι* ὡς ἡγεμὼν ἀλλ' ὡς αἰχμάλωτος τοῦ λαοῦ του, καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἤρχιζε δι' αὐτὸν τὸ μακρὸν ἐκεῖνο μαρτύριον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐτελείωνε μὲ τὴν κατάτμησίν του, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐκείνης πλατείας καὶ εἰς τὸ ἴδιον σχεδὸν μέρος, ὅπου ὁ κ. Μπαγὸ τῷ προσέφερεν ἐπὶ πορφυροῦ δίσκου τὰς κλεῖδας τοῦ Ἑρρίκου Δ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η ΦΙΑΛΗ ΤΟΥ ΚΑΛΙΟΣΤΡΟΥ

Εἰς κακὸν κατήφορον

Φαίνεται ὅτι ὁ φίλος μας Μπόμπης συνήθισε στιγὰ-στιγὰ καὶ ἠγάπησε τὸ εὔκολον καὶ ἄκοπον ἐπάγγελμα τοῦ πρώην φυλακισμένου τῆς Βαστίλλης. Διότι, ἓξ μῆνας μετὰ τὴν πρόσληψίν του ὑπὸ τοῦ Ζιροφλέ, τὸν ἐπαναευρίσκομεν εἰς τὸ ἴδιον μέρος, νὰ συνομιλῇ καὶ νὰ *τσουγγρίζῃ* μὲ τοὺς πελάτας.

Ἀλλ' εἰς ἓξ μῆνας, πρὸς τρεῖς λίβρας τὴν ἡμέραν, θὰ εἶχε μαζεύσῃ ἀρκετὰ σεβαστὸν ποσόν, ἐὰν οἱ ὅροι τῆς συμφωνίας ποὺ ἔκαμε μὲ τὴν οἰνοπώλην, ἐτηρήθησαν πιστῶς.

Διατὶ λοιπὸν δὲν ἔφευγε διὰ τὴν Ἀγγλίαν; Τί συνέβη, ὥστε νὰ λησμονήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν ποὺ εἶχε δώσῃ εἰς τὸν πρώην κύριόν του καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν του, ὁ φιλότιμος μικρὸς Ἄγγλος;

Συνέβη ἁπλούστατα, ὅ,τι ὁ πονηρὸς Ζιροφλέ, ὢς βαθὺς γνώστης τῆς ἀνθρωπίνης καὶ τῆς παιδικῆς ἀκόμη ψυχῆς, εἶχε προΐδῃ: Ὁ μικρὸς τζόκεϋ, καλοτρώγων, καλοπίνων καὶ χαϊδευόμενος ἀπ' ὅλους, εὗρεν ἐπιτέλους ἀρκετὰ εὐχάριστον τὴν ζωὴν τῆς ὀκνηρίας ποὺ ἔζοῦσε τώρα καὶ διὰ τὴν ὁποίαν μάλιστα ἐπληρώνετο ἀδρῶς.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΛΟΥ ἐξεπλάγην μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ὅταν ἤκουσα ἕνα νεαρὸν φίλον μου νὰ μ' ἐρωτᾷ ἀπὸ ποῦ εἶνε ἡ *περίφημος* φράσις «ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ἡ ψυχή...»

—Περίεργον νὰ μὴν τὸ θυμᾶσαι, τοῦ εἶπα· μά... νομίζω...ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ εἶνε καὶ τὸ «ἐν κλίνῃ νῦν ἀσθενῶν κατάκειμαι καὶ οὐκ ἔστιν ἴασις...»

—Ἀπὸ ποῦ εἶνε κι' αὐτό; μὲ ξαναρώτησε.

—Μά... ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ εἶνε καὶ τὸ «ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη...»

—Κι' αὐτὸ πάλιν;

—Ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ εἶνε καὶ τὸ «ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν» καὶ τὸ «ἁρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε» καὶ τὸ «ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε, καὶ κλίνον τὸ οὖς σου...»

—Ἀ! ἀνέκραξεν ἔξαφνα ὁ νεαρός μου φίλος, ὡς νὰ ἐφωτίσθη· θὰ εἶνε τίποτε ἐκκλησιαστικόν.

—Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦ τὸ κατάλαβες! τοῦ εἶπα. Μ' ἀλήθεια ἐσὺ δὲν ξεύρεις καθόλου τὰς Παρακλήσεις τῆς Παναγίας;

—Ὄχι, ὡμολόγησε· τί λένε αὐταὶ αἱ Παρακλήσεις;

—Μὰ καλά, τὸ Δεκαπενταύγουστο, δὲν ἔτυχε νὰ πᾷς κανένα βράδυ στὴν Ἐκκλησία;

—Ὄχι... ἄ, ναί, ἕνα βράδυ πῆγα μὲ κάτι φίλους μου στὸν Ἅγιο Γεώργιο, ἀλλά... δὲν θυμοῦμαι τί ἔλεγαν οἱ ἱερεῖς...

—Θυμᾶσαι μόνον τί λέγατε σεῖς. Γιὰ βέβαια, κουβέντα θὰ κάνατε...Μὰ οὔτε στὸ σπίτι, δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ ἔλθῃ παπᾶς, τὸ Δεκαπενταύγουστο, νὰ σᾶς διαβάσῃ Παράκλησι;

—Ναί, πέρσυ, ποῦ ἤμαστε στὸν Πόρο. Ἐρχόταν ἕνας παπᾶς σχεδὸν καθεμέρα. Μὰ δὲν ἄκουγαν παρὰ ἡ γιαγιὰ καὶ τὰ κορίτσια. Ἐμεῖς ἐφεύγαμε.

Φαντασθῆτε! νὰ ὑπάρχῃ νέος δεκαεπτὰ ἐτῶν, Ἕλλην, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου, καὶ νὰ μὴν ξεύρῃ ὁλόλου τὰς Παρακλήσεις, νὰκούῃ δὲ φράσεις ἀπὸ αὐτάς, ποῦ ἔμειναν παροιμιώδεις, καὶ νὰ νομίζῃ ὅτι εἶνε ἀπὸ κανένα ἀρχαῖον συγγραφέα, —ἴσως ἀπὸ τὸν Λουκιανόν!..

Αὐτό, τὸ ξεύρω, δὲν θὰ ἐκπλήξῃ πολὺ τοὺς Ἀθηναίους φίλους μας. Διότι οἱ περισσότεροι, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐκκλησιαστικά, εὑρίσκονται εἰς τὴν ἰδίαν περίπου ἄγνοιαν. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ τῶν Ἐπαρχιῶν, τῶν νήσων, τῶν μικρῶν πόλεων, τῶν χωρίων; — τοῦ ὑποδούλου μάλιστα ἢ τοῦ μόλις ἀπελευθερωθέντος Ἑλληνισμοῦ, —πόσον πολὺ θὰ παραξενευθοῦν! Ἐκεῖ-πέρα, βλέπετε, ἡ Ἐκκλησία εἶνε ἀκριβῶς ὅπως τὸ Σχολεῖον. Τὰ παιδιὰ ἐκκλησιάζονται τακτικά, παρακολουθοῦν, ἐνδιαφέρονται, ἀκούουν, διαβάζουν, ἀγαποῦν, καὶ ἀπὸ μικροὶ ἀκόμη, ξεύρουν ἀπέξω τὰ ἐκκλησιαστικά. Ἀκόμη καὶ τὰ *σπάνια*, ἐκεῖνα ποῦ δὲν τἀκούουν παρὰ μίαν φορὰν τὸν χρόνον· πόσῳ μᾶλλον τὰς Παρακλήσεις τῆς Παναγίας, ποῦ τὰς ἀκούουν τοὐλάχιστον δώδεκα, εἴτε εἰς τὸ σπίτι εἴτε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ νὰ μανθάνουν τώρα, ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν πρωτεύουσαν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ, τὰ *περισσότερα παιδιὰ ἀγνοοῦν καὶ τὰ πλέον στοιχειώδη!*

Ἀλλά, δυστυχῶς, εἶνε ἀλήθεια. Ἀπὸ μικρὰ ἐδῶ τὰ παιδιά μας τρέπονται πρὸς ἄλλα. Τὴν Ἐκκλησίαν τὴν παραμελοῦν. Καὶ ναὶ μὲν πηγαίνουν κάπου-κάπου, ἀλλὰ χωρὶς προσοχήν, χωρὶς ἐνδιαφέρον. Καλὰ-καλὰ δὲν ξεύρουν τί διαφέρει ὁ Ἑσπερινὸς ἀπὸ τὴν Λειτουργίαν, καὶ νομίζουν ἴσως ὅτι τὰ ἴδια *πράγματα ψάλλονται πάντοτε* εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ἀξιοθρήνητον ἀδιαφορίαν, τὰ δυστυχῆ παιδιὰ χάνουν μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας πνευματικὰς ἀπολαύσεις, ποῦ εἰμπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ αὐτὴ ἡ ζωή: τὴν ἔκστασιν τῆς λατρείας καὶ τὴν ἡδονὴν τῆς μεγάλης θρησκευτικῆς ποιήσεως.

Δὲν πρόκειται, βλέπετε, —εὐτυχῶς— περὶ ἀσεβείας. Τὸ παιδὶ π. χ: ποῦ ἀγνοεῖ τὰς Παρακλήσεις, εἰμπορεῖ κάλλιστα νὰ εἶνε εὐσεβές, νἀγαπᾷ τὸν Θεόν, νὰ τὸν ἐπικαλῆται ὅπως ξεύρει, νὰ νηστεύῃ ἀκόμη καὶ νὰ κοινωνῇ. Ἀλλὰ πρόκειται περὶ αἰσθητικῆς στερήσεως. Τὸ ὡραῖον τῆς θρησκείας μας, ὅπως ἴσως κάθε θρησκείας, εἶνε τὰ λόγια της, τὰ τροπάρια της, οἱ ὕμνοι της, οἱ ψαλμοί της. Εἶνε μία μεγάλη ποίησις, τὴν ὁποίαν αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἀγνοοῦν. Τὰ τροπάρια ἔξαφνα τῶν Παρακλητικῶν κανόνων τοῦ Δεκαπενταυγούστου, τί θαυμάσια ποῦ εἶνε! Πῶς κατανύσσουν τὴν ψυχήν, πόσον τέρπουν καὶ ὑψώνουν τὸ πνεῦμα! Ἐνθυμηθῆτε, σεῖς ποῦ τὰ ξεύρετε, τὸ «Ἀπόστολοι ἐκ περάτων» ἢ τὸ «Ὁ γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων» ἢ τὸ «Χρυσοπλοκώτατε πύργε»... Τί ὡραῖα πράγματα! τί ποιητικά!.. Δὲν εἶνε νὰ λυπᾶται κανεὶς τὰ παιδιά, ποῦ δὲν τἀκούουν καὶ δὲν τὰ ξεύρουν;...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΒΑΤΡΑΧΟΠΟΝΤΙΚΟΠΟΛΕΜΟΣ

(Μετάφρασις τῆς ὁμηρικῆς «Βατραχομυομαχίας». Συνέχεια, ἴδε σελ. 297)

Κι' ὁ Φουσκομάγουλος σ' αὐτὰ γελῶντας τἀπεκρίθη·
«Πολὺ περηφανεύεσαι, ξένε, γιὰ τὴν κοιλιά σου.
Ἀλλὰ ἔχουμε καὶ μεῖς πολλά...Σὰν ψέμμα, παραμύθι
Θὰ σοῦ φανῇ, ὅταν θὰ τὰ ἰδῇς, γιατὶ μέσ' στὴ φωλιά σου
Δὲν ἔχεις τίποτ' ἀπ' αὐτά, κι' οὔτε πιστεύω νἀειδες
Φύκια ποτὲ στὰ μάτια σου, καράλια καὶ νεράϊδες.
Ἀλλὰ καὶ τώρα-δὰ μπορεῖς, ἂν θέλῃς, νὰ τὰ μάθῃς.
Δὲν εἶνε διόλου δύσκολο κι' οὔτε κακὸ θὰ πάθῃς,
Πήδα πάνω στὴ πλάτη μου καὶ κράτα με μὴν πέσῃς
Στὸ σπίτι μου χαρούμενος νἀρθῇς γιὰ νὰ μπορέσῃς».

Ἔτσι εἶπε καὶ γιὰ νἀνεβῇ τὴν πλάτη του γυρίζει.
Κ' ἐκεῖνος μ' ἕνα πήδημα στὸ σβέρκο του καθίζει.
Καὶ κράταε μὲ τὰ χέρια του τὸν τρυφερὸ λαιμό του
Καὶ χαίρονταν κυττάζοντας νὰ πλέῃ τὸ... θωρηκτό του.
Σὲ λίγο ὅμως σὰν ἄρχισαν τὰ κύματα νἀγριεύουν
Καὶ νὰ φουσκώνουν τὰ νερὰ καὶ νὰ τόνε μουσκεύουν,
Ἀρχίνησε τὰ κλάμματα καὶ τράβαε τὰ μαλλιά του
Καὶ τὰ ποδάρια του ἔσφιγγεν ἀπάνω στὴν κοιλιά του
Καὶ χτύπαγε ἡ καρδούλα του σὰ νὰ εἶδε χίλιους γάτους,
Γιατ' ἦταν ἀσυνείθιστος σὲ τέτοιους περιπάτους.

Η ΟΜΗΡΙΚΗ ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑ
Μὲ μερικὰς παραλλαγάς.

Καὶ φοβερὰ ἀναστέναζεν ὁ τρισδυστυχισμένος
Κ' ἤθελε νἀβγῇ στὴ στεριὰ κι' ἀς ἦταν ποθαμένος.
Μ' ἄξαφνα φανερώνεται κεῖ-δὰ μιὰ νεροφίδα
—Τόσο ἄγρια καὶ τόσο κακιὰ καμμιὰ φορὰ δὲν εἶδα,—
Κ' ἔβγαζε ἀπόξω ἀπ' τὸ νερὸ τἄγριο της τὸ κεφάλι
Κι' ἄμα κανεὶς τὴν ἔβλεπε θὲ νὰ τούρχόταν ζάλη.
Τὴ βλέπει ὁ Φουσκομάγουλος καὶ μιὰ βουτιὰ στὸν πάτο
Βρέθηκε, χώρις νὰ σκεφτῇ πῶς θἀπαιρνε κεῖ κάτω
Καὶ θἀπνίγε τὸ φίλο του, τὸ δόλιο Ψιχαρπάχτη.
Αὐτὸς μονάχ' ἀπ' τὸ θεριὸ κύτταζε καὶ φυλάχτη.
Κ' ἐκεῖνος, σὰν τὸν ἄφησε, μέσ' στὸ νερὸ πεσμένος
Ἄλλοτε ὡς κάτω ἐβούλιζε, κι' ἄλλοτε φουσκωμένος
Ἀπάνου πάλι ἀνέβαινε, κλωτσῶντας τὸ ποδάρια
—Μὰ χίλιες κι' ἂν ἀνέβαινε δὲ γλύτωνε ἀπ' τὰ ψάρια.—
Κι' ἡ τρίχες του βραχήκανε στὸ τέλος, κι' ἄλλο βάρος
Τοῦ δώσαν, κι' ἔτσι πιὸ ταχειά, ἦλθε ὁ σκληρὸς ὁ Χάρος,
Καὶ ξεψυχῶντας ἔβγαλε τέτοια φωνὴ ἀπ' τὰ στήθεια;
«Κακοῦργε Φουσκομάγουλε, θὲ νὰ βρεθῇ ἡ ἀλήθεια.
Καὶ θὰ πληρώσῃς ἀκριβὰ ὅτι παθαίνω τώρα
Στὸ στράτευμα ποῦ οἱ ποντικοὶ θὰ φέρουν ἀπ' τὴ χώρα.
Καὶ ἂν, τιποτένιε, ἀξίζα ἕνα λεφτὸ μονάχα
Νἀρχόσαν ἔξω στὴ στεριὰ νὰ μετρηθοῦμε, χάχα,
Στὸ τρέξιμο, στὸ πάλεμα καὶ στὴς γροθιὲς ἀκόμα.
Καὶ νἀβλέπες. Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐκδικον ἔχει τ' ὅμμα...»
Ἔτσι εἶπε καὶ ξεψύχησε. Τὴν ἴδια ὅμως τὴν ὥρα,
Περνοῦσε ὁ Γλυφτσαγανἄς καὶ πήγαινε στὴ χώρα.
Τὸν εἶδε καὶ λαχτάρισε, τὸν ἔκλαψε μὲ πόνο
Καὶ τρέχοντας στοὺς ποντικούς, εἶπε τὸν ἄγριο φόνο.
Κ' ἐκεῖνοι μόλις μάθανε τοῦ βασιλῆ τὸ πάθημα
Μαῦρος θυμὸς τοὺς ἔπιασε κι' ἀποφασίσαν μάθημα
Στοὺς βάτραχους νὰ δώσουνε γι' αὐτὴ τους τὴν ἀναίδεια
Κι' ὅλη τὴ νύχτα οἱ ἄρχοντες βάζαν μονάχοι σχέδια.
..... Κοντὰ τὰ ξημερώματα δὲν εἶχε φέξει ἀκόμα
Καὶ κήρυκες φωνάζανε «Πρωὶ-πρωὶ στὸ δῶμα
Τοῦ Ψωμοχάφτη θἄχουμε συνέλευσιν ἐπίσημη
Γιὰ μιὰ μεγάλη ὑπόθεσι, γιὰ τὸν καθένα χρήσιμη».
..... Πρωὶ-πρωὶ (σὰν ἄναψαν σ' ὅλα τὰ σπίτια φῶτα)
Τρεχάτοι μαζευτήκανε. Κι' ἀνέβη πρῶτα-πρῶτα
Στὸ βῆμα μ' ἀγανάκτησι, πνιγμένος ἀπ' τὴ λύπη,
Ὁ Ψωμοχάφτης κλαίγοντας, αὐτὰ γιὰ νὰ τοὺς εἴπῃ:
«Φίλοι... σὰ νὰ μὴ μοῦφταναν... ὅσα ἔχω πιῇ... φαρμάκια...
Μαθαίνω χτές.. πῶς.. μοῦπνιξαν... τὸ γυιό μου τὰ βαθράκια.
Καὶ τώρα εἶμαι ἀξιολύπητος..., παιδιά..., 'ς ὅλη τὴν πλάση
Ἀχοῦ!..ποῦ καὶ τοὺς τρεῖς μου γυιούς.. τοὺς ἔχω ὁ ἔρμος χάσει
Τὸν πρῶτο μοῦ τὸν ἄρπαξε.... μιὰ στρίγγλα μαύρη γάτα....
Ἀπόξω ἀπὸ τὴν τρύπα του... ποῦ γλύφε κάτι πάτα.....
Κι' ἐκεῖνοι-κεῖ οἱ βρωμάνθρωποι,.. μοῦ σκότωσαν τὸν ἄλλο..
Ἀφ' οὗ πρῶτα τὸν πιάσανε... μ' ἕνα κλουβὶ μεγάλο...
Μὲ τῆς καινούργιες τέχνες τους ποὔβρανε πάλι τόρα
Μὲ κεῖνες τὶς παγίδες τους.... Νὰ μὴν τοὺς εὕρῃ ἡ ὥρα!!!.
Κι' ὁ τρίτος... ποῦ μ' ἀπόμεινεν... ὁ πολυαγαπημένος....
Νὰ ζήσῃ... νὰ τὸν χαίρωμαι.., δὲν πρόφτασε ὁ καϊμένος...
Κι' αὐτὸν ὁ Φουσκομάγουλος.... τὸν ἔπνιξε στὸ ρέμμα.
Καὶ τώρα ἐμπρός!ἂς πάρωμε πίσω, παιδιά μου, τὸ αἷμα!
Τρεχᾶτε εὐθὺς στὰ σπίτια σας, νὰ πάρετε ἄρματα ὅλοι
Καὶ στὴ στιγμὴ νὰ φτάσετε 'κεῖ ἀπόξω ἀπὸ τὴν πόλη! »
Σὰν τέλειωσε τὰ λόγια του, χωρὶς καιρὸ νὰ χάσουν
Τρέξαν γεμᾶτοι ἀπὸ θυμὸν ἁρματωσιὲς νὰ φτειάσουν.
Καὶ πρῶτα-πρῶτα σκίσανε χλωρὰ κουκιὰ στὴ μέσῃ
Καὶ γιὰ κνημίδες τἄβαλαν—γιὰ φαντάσθῆτε ζέσι!—
Γι' ἀσπίδες, κλέψαν ὕστερα κάτι παληολυχνάρια
Καὶ φόρεσαν γιὰ θώρακες κάτι ἐερὰ τομάρια,
Ποῦ γιὰ νὰ ταῦρουν γδάρανε μιὰ γάτα μ' ἐπιμέλεια,
(Ἀχοῦ καὶ νὰ ζωντάνευε, θὰ σκάζαμε ἀπ' τὰ γέλια...)
Κάτι βελόνες ποὔβρανε λόγχες τὶς εἶχαν κάνει
Κι' ἀπὸ ρεβίθια ξώφλουδα φορέσανε γιὰ κράνη.
Κ' ἔτσι ὁπλισμένα ὀρέθηκαν ἀμέσως τὰ ποντίκια.
Μὰ κ' οἱ βατράχοι τῶνοιωσαν καὶ βγῆκαν ἀπ' τὰ φύκια
Καὶ σ' ἕναν κάμπο στὴ στιγμὴ βρεθῆκαν μαζεμένοι.
Καὶ 'κεῖ ποῦ συλλογίζονταν τὶ τάχατες συμβαίνει,
Κ' ἕνας τὸν ἄλλο ρώταγε, χωρὶς κανεὶς νὰ ξέρῃ,
Νὰ κ' ἔρχεται ἕνας κήρυκας μ' ἕνα ραβδὶ στὸ χέρι,
Τοῦ Τυραγλείφτη τοῦ ἔνδοξου ὁ γυιὸς Μπενοτσουκάλης,
Καὶ τοῦ πολέμου τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀνεμοζάλης
Τὴν ἀγγελία τοὺς ἔφερε μ' αὐτὰ τὰ λόγια μόνο,
(Ἀφοῦ πρῶτα σκαρφάλωσε σ' ἕναν πετρένιο θρόνο:)
«Οἱ ποντικοὶ μὲ στείλανε, γιὰ νὰ σᾶς πῶ, βατράχοι,
Ν' ἁρματωθῆτε γλήγορα γιὰ πόλεμο, γιὰ μάχη,
Γιατὶ πνιγμένον ηὕρανε τὸ δόλιο Ψιχαρπάχτη
Ἀπ' τὸ δικό σας βασιλῆ, κι' ὅλους σᾶς ἔχουν ἄχτι.»
Αὐτὰ τοὺς εἶπε κ' ἔφυγε.Κ' ἐκεῖνοι σὰν τὰ ἀκοῦσαν,
Τὸ βασιλῆ τους ἄρχισαν καὶ τὸν κατηγοροῦσαν.
Κι' αὐτὸς τοὺς ὑπηκόους του θέλοντας νὰ 'συχάσῃ,
(Φαίνεται, θὰ φοβήθηκε τὸ θρόνο του μὴ χάσῃ)
Σηκώνεται καὶ λέει σ' αὐτούς: «Φίλοι, κι' ἀγαπητοί μου
Ποτὲ μου ἐγὼ δὲν ἔπνιξα ποντίκι στὴ ζωή μου.

(Ἕπεται συνέχεια) **Ι. Χ. ΧΕΛΜΗΣ**

Παράβαμα: — Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, μετὰ τὸν στίχον «κι' αὐτὴ τὴ γάτα ποῦ ποτὲ τὸ νύχι της δὲν παίζει» παρελείφθη ὁ στίχος αὐτός: «Καὶ τὴ γεμάτη στεναγμοὺς καὶ πονηριὲς κτὶ δόλους».

ΔΥΟ ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΚΑΡΔΙΑΙ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 296]

Μὲ τοὺς ἀγκῶνας κολλημένους εἰς τὸ σῶμα, μὲ τοὺς γρόνθους πρὸς τὰ ἔμπρός, ὁ ὅμιλος τῶν ἀγωνιστῶν ἐξώρμησε πρὸς τὸ τέρμα. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἐκρίθη ἀμφίβολον, διότι ἕλοι ἔφθασαν εἰς τὸ τέρμα σχεδὸν συγχρόνως.

— Πρέπει νὰ ξανατρέξουν! ἀπεφάνθη ὁμοφώνως τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἐκάθητο εἰς μίαν ἐξέδραν, κατασκευασθεῖσαν ἐκ τοῦ προχείρου διὰ τὸν ἀγῶνα. Ἐμπρός, ἀνάπαυσις δέκα λεπτῶν καὶ νὰ δοθῇ πάλιν τὸ σύνθημα.

Ὁ Γιάννης ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς χλόης. Ἦτο φοβερὰ κουρασμένος ἀπὸ τὸ τρέξιμον· ἡ καρδιά του ἔπαλλε δυνατά.

— Ἔλα, Φέρρη, τοῦ ἐφώναξεν ὁ Κώστας Λέφας· παρατήσου· δὲν βαστᾷς πιά.

—Πρέπει νὰ τρέξω! ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης μὲ πεῖσμα.

Κ' ἐσηκώθη ἀποτόμως.

Οἱ ἀθληταὶ παρετάχθησαν πάλιν καὶ τὸ νέον σύνθημα ἐδόθη.

Αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο διαφορετικόν. Ἐξηντλημένα ἀπὸ τὸν πρῶτον ἀγῶνα, πολλὰ παιδιὰ ἔμειναν ὀπίσω. Πρῶτος ἤρχετο ὁ Κώστας Λέφας· κ' εὐθὺς ἀπὸ πίσω του ὁ Γιάννης Φέρρης, ὁ ὁποῖος κατέβαλλεν ὑπεραν-θρώπους προσπαθείας διὰ νὰ τὸν φθάσῃ καὶ νὰ τὸν περάσῃ. Ὁ Λέφας ἤκουε τὸ λαχάνιασμα τοῦ δυστυχοῦς μικροῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ὠχρότης ηὔξανεν ὁλονέν. Ἔξαφνα ἐπεβράδυνεν ἀνεπαισθήτως τὸ βῆμά του, καὶ ἀφίνων νὰ τὸν φθάσῃ ὁ ἀντίπαλός του, τοῦ εἶπεν εἰς τὸ αὐτί, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπερνοῦσε δίπλα του:

— Μὴ παρακουράζεσαι, Γιάννη! ἔτσι κ' ἔτσι θὰ νικήσῃς!

Πραγματικῶς, μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα ὁ Φέρρης ἔφθανεν εἰς τὸ τέρμα καὶ ἀνεκηρύσσετο νικητής. Ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τοῦ Δημάρχου καὶ ὅλων τῶν προκρίτων, τοῦ εἶπαν δὲ νὰ περάσῃ τὴν ἑπομένην ἀπὸ τὸ Δημαρχεῖον, διὰ νὰ πάρῃ τὸ ἔπαθλόν του.

Ἐξηντλημένος, ἀλλὰ βαθύτατα εὐτυχής, ὁ μικρὸς ἔτρεξε νἀναγγείλῃ εἰς τὴν μητέρα του τὴν καλὴν εἴδησιν, χωρὶς νἀποκρύψῃ ὅτι ὤφειλε τὴν νίκην του εἰς τὴν καλωσύνην τοῦ συμμαθητοῦ του Κώστα.

— Ἐγὼ τὸ κατάλαβα, μαμμά, εἶπε· στάθηκε ἐπίτηδες, γιὰ νὰ τὸν περάσω καὶ νὰ νικήσω ἐγώ. Τί καλὸ παιδί!

— Τότε ὅμως, παρετήρησεν ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη, αὐτὰ τὰ χρήματα δὲν σοῦ ἀνήκουν, παιδί μου. Δὲν πρέπει νὰ τὰ δεχθῇς.

Ἡ παρατήρησις αὐτὴ ἔκαμε τὸν Γιάννην νὰ σκεφθῇ πολύ. Τὴν ἑπομένην ἐπῆγεν εἰς τὸ Δημαρχεῖον· ἀλλ' ὅταν ὁ κ. Δήμαρχος ἠθέλησε νὰ τῷ δώσῃ τὰ εἰκοσιπέντε φράγκα, ὁ μικρὸς εἶπε:

— Κύριε Δήμαρχε, δὲν εἶμαι ἄξιος αὐτῆς τῆς ἀμοιβῆς. Ὁ ἀληθινὸς νικητὴς εἶνε ὁ Κώστας Λέφας, ὁ ὁποῖος, τὴν τελευταία στιγμή, ἐστάθη νὰ τὸν περάσω ἀπὸ καλωσύνη. Τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν μοῦ ἀνήκουν καὶ δὲν τὰ παίρνω.

Ὁ Κώστας Λέφας ἦτο παρών, μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς χθεσινοὺς ἀθλητάς. Καὶ μόλις ἤκουσε τὰ λόγια τοῦ Γιάννη, ἐπροχώρησεν ἀποφασιστικῶς.

— Ὁ Φέρρης εἶνε ὑπερβολικός, εἶπε. Πιθανὸν νὰ ἐνικοῦσα ἐγώ, ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμή, ἡ κούρασις...

— Ὄχι, διέκοψε ζωηρῶς ὁ Γιάννης· δὲν σ' ἔκαμε ἡ κούρασις, ἀλλὰ ἡ καλή σου καρδιά. Ἤξευρες τὴ φτώχεια μου καὶ μ' ἐλυπήθηκες.

— Ἔστω, ὑπέλαβεν ὁ Λέφας· ἂν παραδεχθοῦμε ὅτι εἶνε ἔτσι, ποιὸς θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ κάμω μιὰ καλὴ πρᾶξι; Δὲν μὲ ἀταμείβει ἀρκετὰ ἡ εὐχαριστησις ποῦ αἰσθάνομαι;

Συγκεκινημένος, ὁ Δήμαρχος ἔλαβε τότε τὸν λόγον.

— Φίλοι μου, εἶπε, δὲν θέλω νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ εὐγενὴς μονομαχία... Τὸ Δημ. Συμβούλιον ἐψήφισεν ἕνα μόνον βραβεῖον· ἐγὼ ἀπονέμω τώρα καὶ δεύτερον. Δεν πιστεύω νὰ διαμαρτυρηθῇ κανεὶς δι' αὐτό.

— Εὖγε! ζήτω ὁ κύριος Δήμαρχος! ἐφώναξαν ὁμοθύμως οἱ παρόντες.

Κ' ἐν μέσῳ ἐνθουσιωδῶν χειροκροτημάτων, ἐπῆραν καὶ τὰ δύο παιδιὰ ἀπὸ πέντε στιλπνὰ ἀργυρᾶ τάλληρα.

Φαντασθῆτε χαρὰν ποῦ ἔκαμαν εἰς τὸ πτωχόσπιτον τοῦ Φέρρη! Ἀλλὰ τὸ καλλίτερον εἶνε, ὅτι ἕνας πλούσιος ἐργοστασιάρχης, ἐκτιμήσας τὸν χαρακτῆρα τοῦ Γιάννη ἀπὸ τὸ περιστατικὸν αὐτό, τὸν προσέλαβεν εἰς τὸ ἐργοστάσιόν του ὡς μαθητευόμενον μὲ καλὸν μισθόν, καὶ ἔκτοτε ἡ οἰκογένειά του δὲν εἶχεν ἀνάγκην.

(Régine Veran) **ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ**

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Χάριν διασκεδάσεως

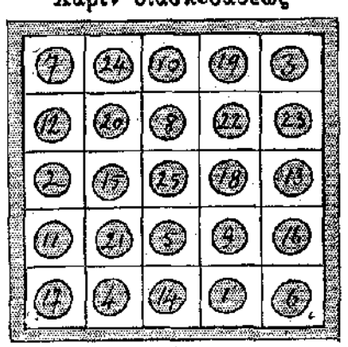

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ δὲν συμπεριλαμβάνεται εἰς τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς, διότι εἶνε κάπως δύσκολον. Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται. Τὰ διασκάρια αὐτὰ μὲ τοὺς ἀριθμοὺς νὰ μετατεθοῦν, ὥστε εἰς κάθε γραμμήν, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιᾷ, νὰ ἔχωμεν κατὰ σειράν: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 κτλ. Ἀλλὰ κάθε φορὰν πρέπει νὰ παίρνετε ἀπὸ ἕνα διασκάριον μὲ τὸ δεξί σας χέρι καὶ ἀπὸ ἕνα ἄλλο μὲ τὸ ἀριστερόν, καὶ νὰ τὰ μεταθέτετε ἀμοιβαίως.

Δοκιμάσατε, χάριν διασκεδάσεως· καὶ ἂν δὲν τὸ κατορθώσετε, θὰ σᾶς εἴπω εἰς τὸ ἄλλο φύλλον πῶς γίνεται.

Ἀλλόκοτον ὑποζύγιον

Ὁ κ. Α. Βίγκφηλδ, κατοικῶν εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Ἐμπτελλ, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, κατώρθωσε νὰ γυμνάσῃ ἕνα χοῖρον καὶ νὰ τὸν καβαλλικεύῃ, ὡς νὰ ἦτο τὸ καλλίτερον ἄλογον. Μὲ τὸ ἀλλόκοτον αὐτὸ ὑποζύγιον, ὁ κ. Βίγκφηλδ κάμνει μακρινοὺς περιπάτους.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

Ἐσκάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Ἕλληνος

ΤΗ	ΚΕ	ΕΝ	ΘΙΙ
ΒΙ	ΜΑ	ΤΙ	ΔΡΙ
Α	ΝΑΙ	ΓΝΗ	ΝΗ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νἀποτελεσθοῦν τέσσαρες πρωτεύουσαι.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 36ου φύλλου

α'.) Κρινιώ, Τερμίτης, Λαμπύραινα. — β'.) Ἐλέφας, ἄρκτος, σκίουρος. — γ') Bien, mal acquis, ne profite jamais.

Ἰδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ Κεφ. Β

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Πετᾷ, πετᾷ ἡ πεταλούδα, μέσα στὸ μεγάλο περιβόλι, τὸ σπαρμένο μὲ λουλούδια, πετᾷ ἀδιάκοπα καὶ δείχνει μὲ καμάρι τὰ κόκκινα καὶ χρυσοπράσινα φτερά της, ποῦ λάμπουν στὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Καὶ πότε ψηλώνει καὶ φαίνεται σὰν νὰ παίζῃ, νὰ κρυφομιλᾷ μὲ τὲς χρυσὲς ἀχτίδες, καὶ πότε πάλι χαμηλώνει καὶ σὰν νὰ χαϊδεύῃ, νὰ φιλᾷ τὰ εὔμορφα καὶ δροσερὰ λουλούδια...

Καὶ νά! καθισμένη σὲ ὡραῖο τριαντάφυλλο, φλυαρεῖ μ' ἕνα μεγάλο σκουλῆκι ποῦ βρίσκεται κοντά της, ἀπάνω σ' ἕνα πράσινο φύλλο.—«Τί δυστυχισμένο ποῦ εἶσαι!» τοῦλεγε μὲ λυπημένον ὕφος, «νὰ σέρνεσαι πάντα μὲ τὴν κοιλιά, κανεὶς νὰ μὴ σὲ νοιάζεται καὶ νάχῃς αἰώνια τὸν φόβο μήπως σὲ πατήσουν καὶ σὲ κάμουν λυώμα. Τί κρῖμα νὰ μὴ πετᾷς!»

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτά, ἡ φαντασμένη πεταλούδα ἄνοιξε διάπλατα τὰ ὁλόχρυσα φτερά της, ἔτοιμη νὰ ξαναρχίσῃ τὸ τρελλό της πέταμα. Μὰ ἔξαφνα τσακώθηκε στὸ δίκτυ ἑνὸς παιδιοῦ καὶ καταφοβισμένη κτυπᾷ μὲ ἀπελπισία τὰ ὡραῖά της φτερά. Ἔπειτα ἀπ' ὀλίγο ἐστόλισε κι' αὐτὴ τὴ συλλογή του.....

Πανελλήνιος Πόδος

ΓΥΡΩ ΣΤΗ ΣΤΕΡΝΑ

Εἶχα πιὰ λησμονήσῃ τὴ μεγάλη παληὰ στέρνα στὸν περίβολο τοῦ Μοναστηριοῦ, ποῦ κάθε βράδυ τὸ καλοκαῖρι, καθόμαστε καὶ ἀκούαμε τὰ παραμύθια τῆς γιαγιᾶς, ὅτε πέρισυ τὰς διακοπὰς ποῦ πήγαμε νὰ μείνουμε 'κεῖ, παρουσιάστηκε ἐμπρός μου οἂν παληὰ φίλη. Μόλις τὴν εἶδα τὴν ἐγνώρισα, ἂν καὶ εἶχαν παρέλθῃ πολλὰ χρόνια, διότι καμμία μεταβολὴ δὲν ἔπαθε: Τὸ ἴδιο μεγάλο στεφάνι, τὸ ἴδιο σκαλάκι της, ἐκτὸς ποῦ ἦτο σκεπασμένη μὲ πιὸ πολλὲς καὶ μεγάλες πέτρες.

Καὶ πέρισυ ἡ ἴδια παληὰ ἱστορία...

Μόλις ἀποδειπνούσαμε, κατεβαίναμε καὶ καθόμαστε γύρω-γύρω στὴ στέρνα, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος οἱ μεγάλοι μὲ τὰς σοβαρὰς συζητήσεις καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐμεῖς μὲ τὰ ἀστεῖα καὶ τὰ παιγνίδια.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ ψήσιμο τῆς λάμπας, τί σύνεργετικὸ ἀεράκι! Ὅλη ἡ φύσις κοιμᾶται καὶ μόνον κάπου-κάπου ἀκούονται τ' ἀλυχτίσματα τῶν σκύλων τοῦ χωριοῦ...

Γαλήνη

ΤΟ ΛΑΛΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΙΤΖΙΚΑ

Ἀφιερωμένο στὸ Βολιώτικο Κεράσι

Πλησιάζει μεσημέρι: Κάθομαι στὴν καμαρούλα μου ὁλομόναχη καὶ θαυμάζω τὴν φύσι. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, βλέπω τὴν θάλασσαν μὲ τὰ ἥσυχα κυματάκια, ποῦ σποῦν ἤρεμα-ἤρεμα στὰ βράχια τῆς ἀμμουδιᾶς, σὰν νὰ τὰ γλυκοφιλοῦν· λὲς καὶ θέλουν μ' αὐτὸ τὸ φίλημα νὰ συμφιλιωθοῦν γιὰ τ' ἄγρια κτυπήματα ποῦ ἄθελα κι' αὐτά, τῆς δίνουν ὅλο τὸν χειμῶνα...

Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος ἄλλη ἐντελῶς φύσις: κάμποι καταπράσινοι, καὶ δένδρα στολισμένα μὲ καρπούς. Ἄξαφνα, τὸ ῥεμβασμό μου διακόπτει τὸ λάλημα τοῦ τζίτζικα. Τρέχω κάτω μὲ χαρά, φωνάζοντας σ' ἀδέλφια μου «Παιδιά, χαρῆτε! ἦλθ' ὁ τζίτζικας, ἦλθαν τὰ σταφύλια!» Τὸ ἄλλο μεσημέρι, μετὰ τὸ φαγητόν, ὡς φρουτο εἴχαμε σταφύλια...

Μικρὰ Ἀριστοκράτις

Τ' ΑΗΔΟΝΙΑ

Στοὺς κάμπους, στὰ βουνὰ ἀγκαλιαστήκανε
Τὰ λούλουδα μὲ χόρτα ἀνθισμένα.
Καὶ βρύσες καὶ ποτάμια ξεκαρδίζονται
Στὴν λάμψη τοῦ ἡλίου βουτηγμένα.

Πετοῦνε τὰ πουλάκια τὰ ὁλόχαρα
Γοργότερα ἀκόμα κι' ἀπ' τἀγέρι,
Ποῦ μοιάζει νάναι χάδι, νάναι φίλημα
Στοὺς κάμπους, στὰ βουνά, σ' ὅλα τὰ μέρη.

Τὰ δάση μὲ τοὺς ἴσκιους τοὺς πελώριους
Δὲν παύουνε νὰ λὲν τὰ μυστικά τους,
Ὡσὰν ἡ ἀκρογιαλιὲς ποῦ μεσ' τὴν θάλασσα
Ἀντανακλοῦν τὴν πράσινη ἐμορφιά τους.

Προχθὲς ποῦ ὁλομόναχος ἐδιάβαινα
Ἀπ' τὰ πλατάνια,—ὁ ἥλιος εἶχε δύσῃ—
Ἐστάθηκα ν' ἀκούσω, ἀπ' τὰ φυλλώματα,
Κάτι ἀηδόνια ποῦ ἔψαλλαν τὴν φύσι!

Κῦμα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΝΙΑΖΗΣ

Μεταξὺ τῶν Τούρκων ποῦ ἔφυγαν ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα μετὰ τὴν κατάληψίν των, εἶνε καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ μικροῦ Νιαζῆ. Ὁ πατήρ του, κυβερνητικὸς ὑπάλληλος, διωρίσθη τώρα εἰς κάποιαν ἐπαρχίαν τῆς Μ. Ἀσίας. Καθ' ὅλην τὴν πολιορκίαν ὅμως ἦταν εἰς τὰ Ἰωάννινα, ὁ δὲ μικρὸς Νιαζῆς διηγεῖται πολλὰ καὶ μὲ χάριν.

—Ἀκούατε τοὺς κρότους τῶν κανονιῶν, Νιαζῆ;

—Ἀκοῦς ἐκεῖ; βέβαια τοὺς ἀκούαμε. Τρεῖς φορὲς ἔσπασαν τὰ τζάμια τοῦ σπιτιοῦ μας.

—Φοβούσαστε καθόλου;

—Βέβαια καὶ φοβούμαστε.

—Καὶ πῶς σᾶς φάνηκαν οἱ Ἕλληνες;

—Οἱ Γιουνάνιδες; τοὺς φοβούμαστε! καὶ τοὺς Κιουρουτλῆδες (Κρητικοὺς) καὶ τοὺς Εὐζώνους, ποῦ εἶχαν κάτι φέσια τσακιστὰ καὶ κάτι φοῦντες μακρυέες!..

—Καὶ γιατὶ δὲν μείνατε στὰ Γιάννινα!

—Ἀμ τί νὰ κάνουμε ἐμεῖς στὰ Γιάννινα τώρα; ἐκεῖ εἶνε Γιουνάνιδες.

—Κι' ἐμεῖς Γιουνάνιδες εἴμαστε...

—Ὄχι, τζάνουμ, ὄχι... ἐσεῖς δὲν εἶσθε Γιουνάνιδες! ἐσεῖς εἶσθε ῥαγιάδες!»

Ὁ μικρὸς Νιαζῆς δὲν εἰμπορεῖ ποτὲ νὰ παραδεχθῇ, ὅτι οἱ ἐν Τουρκίᾳ Ἕλληνες καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι εἶνε οἱ ἴδιοι.

Κων)πολις *Δωδωναῖος*

ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Κάρολος ὁ ἕβδομος, ὅταν ἦτο νεανίας, διεσκέδαζεν ἡμέραν τινὰ μετὰ συνομιλίκων του αὐλικῶν, τοὺς ὁποίους εἶχε προσκαλέσῃ εἰς γεῦμα. Ἐκ τῆς ὑπερμέτρου οἰνοποσίας ἐμεθύσθη καὶ προσηνέχθη ἀπρεπῶς ἐνώπιον τῆς μάμμης του. Τὴν ἐπαύριον, ἐπειδὴ ἡ μάμμη τοῦ βασιλέως δὲν ἐφάνη εἰς τὸ πρόγευμα, ὁ βασιλεὺς ἠρώτησε καὶ ἔμαθε τὴν αἰτίαν τῆς ἀπουσίας της. Τότε, λαβὼν ποτήριον πλῆρες οἴνου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ διαμάτιον τῆς πριγκιπίσσης καὶ γονυπετήσας πρὸ αὐτῆς, εἶπε:

— Ὑψηλοτάτη, χθὲς παρέλειψα τὸν ὀφειλόμενον πρὸς ὑμᾶς σεβασμὸν καὶ ζητῶ διὰ τοῦτο ταπεινῶς συγγνώμην. Πίνω εἰς ὑγείαν σας τὸ ποτήριον τοῦτο, τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε καὶ τὸ τελευταῖον εἰς ὅλην μου τὴν ζωήν.

Καὶ ὁ μέλλων κατακτητὴς ἐτήρησε τὸν λόγον του. Οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔβρεξε τὰ χείλη του μὲ οἶνον

Ποιμενὶς τοῦ Αἴνου

ΠΑΘΗΜΑΤΑ — ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Καβαλλικεύω σύννεφα
Ἄσπρα καὶ μολυβένια
Καὶ γράφω μὲ τὴν... πέννα μου
Τραγούδια ζαχαρένια.
Τὰ στέλνω γιὰ τὴν «Σ.Σ.Σ.»
Ὁ κόσμος νὰ τὰ μάθῃ...
Στὸ δρόμο πέφτ' ἡ ζάχαρι
Καὶ πάνε... στὸ καλάθι.

Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ *Σίφος τοῦ Κωνσταντίνου* πρὸς τὸν πατέρα του.

— Πότε ἐγεννήθη ὁ Σπῦρος, μπαμπᾶ;

— Στὰ 1902.

— Ὁ Τάκης;

— Στὰ 1903.

— Ἐγώ, μπαμπᾶ;

— Στὰ 1899.

— Τώρα θὰ τὰ προσθέσω, νὰ ἰδῶ πότε γεννηθήκαμε ὅλοι μαζί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κιθαρῳδοῦ τῆς Λευτεριᾶς

***

— Τί σημαίνει, *Μέλλων Ἐφευρέτα*, τὸ ψευδώνυμον *Τέλλος Ἄγρας*;

— Τὸ τέλος τοῦ κυνηγιοῦ, καϊμένε! Τόσο πρᾶγμα δὲν ξέρεις;!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 14ην Αὐγούστου 1913.

ΧΡΟΝΙΑ πολλά, ἀγαπητές μου Μαρίες καὶ Παναγιώτηδες!

Μὲ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν ἐπιστολήν μοῦ ἀναγγέλλει ἡ *Βάρκα τοῦ Κανάρη* — νὰ τὴν συλλυπηθῶ ἢ νὰ τὴν συγχαρῶ; — τὸν ἠρωϊκὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ της:

«Ἀγαπητή μου Διάπλασις,

«Τὴ 18ην Ἰουλίου καὶ ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς ἀνακωχῆς, σὲ μιὰ χαράδρα τῆς Τσουμαγιᾶς, μάχονται ὀλίγοι ἄνδρες· ἀπόμειναν δέκα, βλέπουν τὸ θάνατο μὲ τὰ μάτια, μὰ δὲν φεύγουν. Οἱ Βούλγαροι τοὺς περικύκλωσαν καὶ ὁ κίνδυνος εἶνε μεγάλος· ἕνα τάγμα Ἑλληνικὸ βλέπει τὸν ἄνισο ἀγῶνα καὶ τρέχει νὰ βοηθήσῃ. Ἐπιτίθεται μὲ ὁρμή, νικᾷ καὶ διώχνει τοὺς Βουλγάρους, μὰ τὰ δέκα παλληκάρια δὲν ἦταν πλέον εἰς τὴν ζωή... Μεταξὺ αὐτῶν ἦτον κι' ὁ ἀδελφός μου *Παῦλος Παπᾶς*.

«Εἶμαι ὑπερήφανη γιὰ τὸν ὡραῖο θάνατο τοῦ λεβέντη, μὰ δὲν μπορῶ παρὰ νὰ κλαίω τὸν ἀδελφό. Ἀλλὰ ὄχι! γιὰ τὴν Πατρίδα θὰ πνίξω τὸν πόνο μου καὶ θὰ θάψω τὸν ἀδελφοῦλη βαθειὰ στὴν καρδιά μου... Μ' ἀλλοίμονο! ἡ καρδιά μου γίνεται τάφος...»

Ἰδοὺ τί μοῦ γράφει καὶ ὁ καλός μας *Ριγολέττος* ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, διασκεδάζων τὸν πόνον του, διότι ἡ ἡλικία του δὲν ἐπρόφθασε νὰ λάβῃ μέρος εἰς καμμίαν μάχην:

«Ἐδῶ συνήντησα καὶ τὸν φίλον μας *Ἄγγελον Αὐγερινόν*. Εἶνε ἀπεοπασμένος εἰς τὴν μουσικὴν τῆς Φρουρᾶς, ἡ ὁποία παίζει κάθε ἀπόγευμα εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Λευκοῦ Πύργου. Ἐκεῖ, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς μας, ἐνθυμούμεθα τὰ περασμένα μας σὰν δύο γεροντάκια... Ἐνθυμούμεθα πῶς ἐγνωρίσθημεν εἰς τὸ σχολεῖον· πῶς μία μέρα, ἐνῷ ἐδιάβαζε Διάπλασιν, εἰς τὸ διάλειμμα, τὸν ἐπλησίασα καὶ τοῦ εἶπα: «Εἶσαι φίλος τῆς Διαπλάσεως; Εἶμαι ὁ Ριγολέττος! Σύ;» Πῶς ἀπὸ τότε ἐγίναμε φίλοι ἀχώριστοι· πῶς κάθε Παρασκευὴ ἐκάναμε σὰν λυσσασμένοι νὰ εὕρωμεν καὶ νὰ διεκδάσωμεν Διάπλασιν, καὶ πῶς τρέχαμε καὶ στὸ Τυπογραφεῖο ἀκόμη νὰ τσιμπίσουμε κανένα φύλλο καὶ νὰ διασκεδάσωμεν.» Ὡραῖαι ἀναμνήσεις!

Νὰ τώρα καὶ τὰ ὡραῖα λόγια ποῦ εἶπεν εἰς τὴν φίλην μου *Ἀνθισμένην Βαμβακιὰν* ἡ μητέρα της, ὅταν τῆς ἔδωσε τὴν ἄδειαν νὰ πάρῃ ψευδώνυμον καὶ νὰ μοῦ γράφῃ: «Κόρη μου, τῆς εἶπε, νὰ ἐτοιμάσῃς ψευδώνυμο διὰ τὴν Διάπλασιν, διότι ὁ πατέρας σου καὶ ἐγὼ εὑρίσκομεν, ὅτι ἕνα γράψιμο πρὸς τὴν Διάπλασιν ἰσοδυναμεῖ μὲ πολλῶν ὡρῶν μαθήματα· δι' αὐτό, ἀνάμεσα εἰς τὰ ἄλλα, θὰ εὐρεθῇ καὶ ἡ ὥρα ὅπου θὰ γράφῃς τὸ κατὰ δύναμιν. Μὴ τρομάζῃς! Τῆς καλῆς αὐτῆς φίλης τῶν Παίδων, τὴν ὁποίαν βλέπομεν ὅτι ἀγαπᾷς μὲ ὅλην σου τὴν ψυχήν, σκοπός της, παιδί μου, εἶνε νὰ βοηθῇ τὰ παιδιὰ νὰ γίνωνται ἄνθρωποι. Ἑτοιμάσου λοιπόν, ἄρχισε νὰ συνάζῃς σκέψεις τὰς ὁποίας θὰ ἀραδιάζῃς τὴν ἡμέραν ὅπου θὰ τῆς γράψῃς.» Λαμπρά!

Δὲν ἄξιζε νὰ θημοσιεύσω ἐδῶ κ' ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολὴν τῆς φίλης μου *Ρεζεντᾶς*, διὰ νὰ ἰδῆτε τί εὔμορφα ποῦ περνᾷ τὸ καλοκαῖρί της στὰς Ἀθήνας; Ἀλλὰ δὲν ἔχω πιὰ τόπον. Τὴν εὐχαριστῶ μόνον ποῦ μ' ἐνθυμήθη, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν, καὶ ἐλπίζω ὅτι τώρα ποῦ ἡσύχασε, θὰ μοῦ γράφῃ συχνά.

Ὡραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας* (τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ συλλόγου «Δόξα», καθὼς καὶ τοὺς συνεργάτας του·) *Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα*, *Μέλλων Ἐφευρέτης*, *Ἐξόριστος Ἀτθίς*, *Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, *Μακρινὸς Πατριώτης*, *Βὶκ Φάλμπερ* (νοστιμώτατο!) *Ἠχὼ τῶν Ἀκροκεραυνίων*, *Μπουμπουλίνα* καὶ *Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἐν ἐπεισόδιον τῆς *Ἡρωϊκῆς Σάμου*» — «Πρωΐ-πρωΐ» τοῦ *Πανελληνίου Πόδου* — «Στιγμὲς πόνου» τῆς *Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα* — «Γαϊδουροεκστρατεία» τοῦ *Ρεύματος τοῦ Βοσπόρου* — «Στὸ Νοσοκομεῖον» τῆς *Ἐξορίστου Ἀτθίδος* (ἀλλὰ ἐὰν κληρωθῇ, θὰ συντομευθῇ·) — «Ἠλιόκαμα» τοῦ *Ἀθανασίου Δάκου* — «Μία ἰδέα» τοῦ *Φάωνος* — Μικρὰ διάφορα διαφόρων,

Ἀπορρίπτονται: «Μία ἐκδρομὴ στὸν Ἅγ. Νικόλα» (στὴν ἀρχὴ ὡραῖο, ἔπειτα τὸ ὕφος χαλᾷ·) — «Σπουδαῖον προτέρημα» — «Ἡ θέλλα τοῦ Σαββάτου» — «Ἔμπρός» (ἀκατάλληλα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἐν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 20 Νοεμβρίου 1913. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Ἡρωϊκὸς Ἀρίσκος*, ἀ. (Π.Γ.) *Ἐπιδαμνία*, κ. (Ἐ.Θ.) *Μέγας Στρατηλάτης*, ἀ. (Ζήτω τὸ «Κυανοῦν Κόμμα») *Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου*, ἀ. (Π.Γ.) *Δοξασμένο Ἑλληνόπουλο*, ἀ. (Χ.Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.—Προτείνουσι μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγγιμένα δὲν δημοσιεύονται.— Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀντικέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (0) μὲ *Δοξασμένην Ἤπειρον*, *Πανελλήνιον Πόδον*, *Βασίλειον Βουλγαροκτόνον* — ἡ *Βαλκανικὴ Συμμαχία* (0) μὲ *Ξανθὸ Διαβολάκι*, *Ἀήττητον Εὔζωνον*, *Ἀφελῆ Ξανθούλαν*, *Φάωνα*, *Συλφίδα*, *Κρητικοπούλαν* — τὸ *Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ* (0) μὲ *Ἡρωϊκὴν Σάμον*, *Μικρὰν Ἀριστοκράτιδα*, *Ἐλευθερωθεῖσαν Μακεδονίαν*, *Εὔθυμον Βοσκοπούλαν*, *Ἀπολεσθὲν Ἰδεῶδες*, *Ἀκακίαν*, *Ἔνδοξον Ἀκρόπολιν*, *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*, *Τυχοδιώκτιδα*, *Ἀφελῆ Ξανθούλαν*, *Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα*, *Μελαχροινὴν Μουσμέ*, *Ἥρωα τοῦ 1912*, *Γενναῖον Πυροβολητήν*, *Ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα*, *Ἐλληνικὸν Στρατόν*, *Ἀτρόμητον Σωφραζίστραν*, *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν*, *Ρόδον Μοσχοβόλημα* — ἡ *Αὔρα τῶν Σπετσῶν* (0) μὲ *Σημαιοφόρον Ἑλληνα*, *Κόμησσαν Κατιτί*, *Πένναν τῆς Διαπλάσεως*, *Φάωνα*, *Ζιλί*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀτρόμητο Εὔζωνάκι* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Συλλόγου καὶ εὔχομαι τὰ ἄριστα·) *Φάωνα* (ἡ λύσις προσεχῶς· ἔπρεπε νὰ ξεύρωμεν καὶ ἀραδικά!) *Αὔραν τῶν Σπετσῶν* (ἔστειλα· ἀλλὰ τὰ διὰ τὴν Σ. Συνεργασίας μὴ μοῦ τὰ γράφῃς μαζί μὲ τὴν ἐπιστολήν· εἰς ἄλλο χαρτί·) *Ἱππότην τοῦ Μισιρᾶ* (ἔστειλα, εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἑλληνικὸν Στρατὸν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ὀδοσσίκιαν* (διατί δὲν ἐσημείωσες διὰ ποῖον εἶνε τὸ τετράδιον τῶν Μ. Μυστικῶν; γράψε μοῦ τὸ γρήγορα·) *Στενὰ τῆς Κρέσνας καὶ Τορπιλοβόλον 11* (τί νὰ σᾶς ἀπαντήσω; τὸ «φιλοῦμε» γράφεται μὲ ε!) *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν* (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναί·) *Ζηλωτὴν τοῦ Δημοσθένους* (πολὺ καλὸς βαθμός! ἀφοῦ μάλιστα δὲν τὸν ἔλαβε καὶ κανεὶς ἄλλος· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ περιμένω·) *Δοξασμένο 1913* (ἔστειλα·) *Φλοῖσβοι τοῦ Δρύνου* (περιμένω λοιπόν·) *Δοξασμένην Ἑλλάδα* (ὡραία ἡ στατιστική, ἀλλὰ σήμερον δὲν ἔχω τόπον νὰ τὴν δημοσιεύσω·) *Ἀπολεσθὲν Ἰδεῶδες* (ποῦ διαβάζει ὁλόενα τοὺς τόμους μου καὶ εἶνε κατενθουσιασμένος·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (ὅλα τὰ ἔλαβα· ἀληθεια, δὲν παρετήρησα ὅτι τὸ εἶχε πάρῃ εἰς ἄλλην τάξιν· ἀλλὰ δὲν πειράζει· ἔχει πάρῃ τόσα πολλὰ — καὶ θὰ πάρῃ ἀκόμη·) *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* (ναί, μοῦ τὰ ἔστειλες· τὰ φυλλάδια στέλλονται·) *Ἡρωϊκὴν Σάμον*, *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου*, *Φαληρικὸν Βράχον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *14ην Αὐγούστου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27ης Ὀκτωβρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ

406. Λεξίγριφος

Ἂν ἑνωθῇ μιὰ πρόθεσις
Μὲ σύμφωνον μαζί,
Ἀρχαία πόλις πάραυτα
Θὰ γίνῃ Ἰταλική.

Ἐστάλη ἀπὸ Ἕνα Χιωτάκι.

407. Στοιχειοτονόγριφος

Τοῦ Αἰγαίου εἶμαι νησί.
Ἂν τὴν κάραυ μου ἀφαιρέσῃς
Καὶ τὸν τόνον μεταθέσῃς,
Θὰ κινῶ τὴ μηχανή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πληγωμένου Μαχητοῦ

408. Τονόγριφος

Ὦ, τί θαῦμα, φανταισθῆτε!
Κράτος γίνεται, ὦ λῦται,
Μία πόλις, φθάνει μόνον
Νὰ κινήσετε τὸν τόνον!

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη.

409. Αἴνιγμα.

Ὀρκτόν... ἀντεστραμμένον
Κ' ἕνα ζῶον τρομαγμένον,
Νησὶ κάμνουν ζακουσμένον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νίκα.

410. Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, (αἱ ὁποῖαι εἶνε ὅλαι ἀπὸ ἑπτὰ γράμματα), ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ἱστορικόν:

1, Ναὸς ὅλων τῶν θεῶν μαζί. 2, Ἀδελφὸς τοῦ Βίτωνος. 3, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης. 4, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 5, Ἀρχαία χώρα τῆς Αὐστρίας. 6, Χώρα τῆς Ἀσίας, ἔνδοξον ἄλλοτε βασίλειον. 7, Ἀρχαῖος ῥήτωρ. 8, Τρυφερᾶς ἡλικίας ἄνθρωπος. 9, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 10, Νῆσος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειρακτηρίου

411. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8	=	Φυσικὸν φαινόμενον.
2 5 6 7 5 8	=	Ἐπίθετον.
3 4 1 7 8	=	Τεμάχιον ἄχρηστον.
4 5 3 5	=	Ἄνεμος.
5 8	=	Ζῶον
6 4 7 8	=	Οἶκος Θεοῦ.
7 5 3 4 6 7 8	=	Πλανήτης.
8 5 3 7 8	=	Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φθινοπωρινῆς Δύσεω

412. Συλλαβικὸς Ρόμβος

Σύμφωνο κάποιο γαλλικό,
Ἐπίρρημα ὑπερθετικό,
* Μὲ μία πρωτεύουσα μαζί
* * * Κι' ἀγωνισμάτων τόπον,
* * * * * Τέλος μὲ κάτι τι ποὺ ζῆ,
* * * Θὰ κάμουν χωρὶς κόπον,
* Ἂν μποῦνε ὅλα στὴ γραμμή,
Τὸν Ρόμβο μου σὲ μιὰ στιγμή.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

413. Ἐλλιποσύμφωνον

εο — οιοοο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δοξασμένης Ἑλλάδος

414. Γρῖφος Ἰνδικὸς

Ξ10 (προστακτική.) δ2 (πρόθεσις.) τ2 (ἄρθρον) Δ8 (τίτλος περιοδικοῦ.)

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀριστοκρατίδος

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δώσωσιν ἀρτίαν μόρφωσιν εἰς τὰ τέκνατων, ἄνευ διαταράξεως τῆς ὑγείας αὐτῶν, δὲν δύνανται νὰ τὰ ἐγγράψωσιν εἰς οἱονδήποτε σχολεῖον πρὶν ἢ ἐπισκεφθῶσι τὸ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κωνσταντίνου, ἔναντι τοῦ Ἀνακτορικοῦ Κήπου Β' **ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΕΤΑΞΑ** τὸ ὁποῖον κατηρτίσθη ἐπίτηδες διὰ τὰ μικρὰ παιδία ἡλικίας 5—13 ἐτῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Οἰκοδόμημα ἔξοχον, αἴθουσαι εὐρεῖαι μεσημβριναί, κῆποι καὶ αὐλαὶ ἀπέραντοι, μέγα ὑπόστεγον, τέλειον γυμναστήριον, Σουηδικαὶ κρῆναι, Lown Tennis καὶ λοιπαὶ ἐγκαταστάσεις παιδιῶν, σχολικὴ ἐπίπλωσις πολυτελής, προσωπικὸν ἐκλεκτόν, ἐπίβλεψις ἐνδελεχής, λεωφορεῖα ἰδιόκτητα μεταφέροντα τὰ μακρὰν οἰκοῦντα καὶ περιβάλλον ἐν γένει θαυμάσιον, καθιστῶσι τὸ Β' Τμῆμα τῆς Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς ἓν ἐξοχικὸν Ἐλβετικὸν Σχολεῖον, τὸ ὁποῖον συνεκέντρωσε τὰ τέκνα τῶν ἀρίστων κοινωνικῶν τάξεων.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς 8 λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Βέβαια δὲν τὸ ἐγκρίνω τὸ ἐπίκαιρόν σας, *Μπαρουτοκαπνισμένη*.

Μπουμπουλίνα *(ΙΓ', 330)*

Θερμὰ συγχαρητήρια, φιλτάτη *Ἀθάνατα 1821—1912*, δι' ἐπιτυγίαν.

Ἀπολεσθὲν Ἰδεῶδες *(ΙΓ, 331)*

Ψηφίσατε τὰ πατριωτικὰ ψευδώνυμα:
ΣΠΑΡΤΙΑΤΗΣ
ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

Δέχομαι ἀνταλλαγὴν δελταρίων καὶ Μ. Μυστικῶν Ἑλληνιστί, Γαλλιστί, Ἐσπεραντιστί, διάφορα ζητήματα πρὸς λύσιν, ἐρωτήσεις καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν φιλολογίαν. — Κ. Σαμαράς, Καρλόβασι Σάμου.

ΖΗΤΩ Η "ΝΙΚΗ,,! *(ΙΓ, 334α)*

Διορίζονται ἀντιπρόσωποι Συλλόγου «Ἑνώσεως» εἰς Λευκωσίαν: *Ἐθνικὸς Στόλος* καὶ *Πέννα τῆς Διαπλάσεως*.

Ὁ Πρόεδρος: *Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα* *(ΙΓ,335)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΔΟΞΑ,,

Ἱδρύθη Σύλλογος «ΔΟΞΑ» ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ κατὰ τὸ δημοψήφισμα βράβευσιν τῶν ὡραιοτέρων ψευδωνύμων. Ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἶνε δρ. 2,40. Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: Πρόεδρος *Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας*, Γραμματεὺς *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου*, Ταμίας *Ἀτρόμητο Εὔζωνάκι*. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι δι' ἄλλας πόλεις. Διεύθυνσις: Mr Ath. Doros, Banque Imperiale Ottomane, Galata, Constantinople. *(ΙΓ, 336)*

ΖΗΤΩ Η "ΝΙΚΗ,,! *(ΙΓ, 334β)*

Κ' ἐμεῖς στὴν Τροπαιοῦχον «*Νίκην*» εἴμεθα καὶ θὰ τὴν ὑποστηρίζωμεν πάσῃ δυνάμει.

Β. Ἀσημάκης, Ν. Βόγιας, Γ. Βακαλούλης, Α. Γρεβενίτης, Ἰωάν. Δέδες, Α. Καραγιάννης, Α. Λέγγος, Κ. Μητσάκης, Ε. Μπαταούλας, Κ. Μεταφτσῆς, Μ. Σαπουντζάκη, Τ. Σωληρίδης, Ν. Τάτσης, Δ. Μπαμπούρας, Χ. Προκόπης, Γ. Μάνθος, Σοφία Ζωτιάδου, Καλλιόπη Ἀλεξάνδρου, Χαρίκλεια Οἰκονομοπούλου, Δήμητρα Μαρκατᾶ, Ζωὴ Τσαούση, Κατίνα Λάμπρου.—Πάντες ἐκ Λαρίσσης.

Ζήτω! Ζήτω ἡ «Νίκη»!!!

Σ. Βεζύρης, Α. Μουρκουντᾶς, Εὐτ. Τσάλα, Εὐαγγελία Κιαπέκου, Μαρία Κιαπέκου, Νικόλαος Κιαπέκου, Ἀρ. Δεδούσης, Ἀλ. Χρηστοφίλης, Κωνστ. Κορόζης, Ἀθ. Ἀθανασιάδης, Ἠλ. Φώτης, Νικολ. Πανταζῆς, Δαζ. Δράκου, Νικολ. Σπάλας, Κ. Θεσσαλονικιός. *(ΙΓ, 338)*

ΖΗΤΩ Η "ΝΙΚΗ,,! *(ΙΓ, 334γ)*

Ἀγαπητὴ *Ἀττικὴ Δύσις*, γιὰ τὴ γιορτή σου δέξου ἕνα μπουκέτο εὐχές.

Ἀναστηθεῖσα Ἤπειρος. *(ΙΓ, 339)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΛΛΑΣ,,

Ἀποτελέσματα *Λαχείων*:—178 ἐτησίαν συνδρομήν.—15, 46 ἀνὰ ἑξαμηνιαίαν.—182, 63, 17 ἀνὰ τριμηνιαίαν.—103, 32, 38, 75, 93, 138, 119, 70 ἀνὰ τέσσαρα τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν.

Παρακαλοῦνται οἱ κερδίσαντες νὰ μᾶς ἀποστείλωσι τὰς διευθύνσεις των.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Συλλόγου

ΖΗΤΩ Η "ΝΙΚΗ,, *(ΙΓ, 334δ)*

Θριαμβευταί! Ἐμπρός! Ὁ ἀγὼν ἄρχεται. Προεκλήθημεν ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων μας καὶ ὀφείλομεν ν' ἀγωνισθῶμεν. Ἐμπρός! Τὸ σύνθημά μας ἕνα: ***ΖΗΤΩ Ο «ΘΡΙΑΜΒΟΣ.!***

Ἀήττητος Εὔζωνος *(ΙΓ, 341)*

Σύλλογε «*Νίκη*», τὸ σχέδιόν σου εἶνε προωρισμένον ἐξ ἀρχῆς νὰ ἀποτύχῃ. Τὸ ἠξεύρομεν τόσον καλά, *ὅσον οὔτε σεὶς οἱ ἴδιοι*. Ἡμεῖς πρὸς τὰς ἀγγελίας τῶν ὑποστηρικτῶν σου, *πλὴν 20 τῶν ἄλλων ἀγοραστῶν*, ἀντιπαρατάσσομεν *50 ψευδωνυμοῦχα* μέλη εἰς τὸ 36 φυλ. καὶ *ἄλλα τόσα* προσεχῶς, ἐξαιρουμένων τῶν μελῶν τῶν μὴ ἐχόντων ψευδώνυμον.—*Ἀήττητος Εὔζωνος.*

Ἀττικὴ Δύσις, δέξου γιὰ τὴ γιορτή σου χίλιες θερμὲς χρυσὲς εὐχές.—*Ὁ «Θρίαμβος» θριαμβεύει.* Εὐχαριστῶ θερμῶς.

Ἀήττητος Εὔζωνος. *(ΙΓ, 343)*

Σπάθη τοῦ *Βουλγαροκτόνου, Λουδοβίκε Μπετόβεν*. Καταστατικὰ ἀπέστειλα. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς. *Ζήτω ὁ «Θρίαμβος».* —*Ἀήττητος Εὔζωνος.*

Ἀπορῶ πῶς περιελήφθην εἰς τοὺς ὑποστηρικτὰς τῆς «Νίκης». Δηλῶ ὅτι δὲν ἀγήκω εἰς οὐδένα σύλλογον.

Διονύσιος Α. Παπαγεωργίου. *(ΙΓ',345)*

Εὐχαριστῶ πάντας τοὺς συγχαρέντας ἐπὶ τῷ διορισμῷ μου ὡς Ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν τῆς κραταιοτάτης «Θριαμβευτικῆς Αὐτοκρατορίας».

Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος *(ΙΓ', 346)*

Στέφανο στὴ *Γαλανή μας*. — Ἰδιαιτέρως ὑμῖν πολλὰ εὐχαριστῶ. Ἐπίσης σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἀξίωμά σου ὡς στρατηγοῦ.

Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος *(ΙΓ', 347)*

Τηλεγράφημα. — *Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἤπειρον*, Ἀθῆναι: Ἀνάγκη ἐξωφλήσητε λῆσμόν σας.

Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος *(ΙΓ', 348)*

Ἀνταλλάσσω δελτάρια πανταχόθεν, πρωτιμῶ καλλονάς.—*Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος*, Poste-restante, *Χαλκίδα* *(ΙΓ', 349)*

ΖΗΤΩ Η «ΝΙΚΗ»! *(ΙΓ', 334ε)*

Ἀγαπητὴ «Νίκη» ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς ποθοῦμεν τὴν νίκην, ἐγγραφόμεθα εἰς τὸν Σύλλογόν σας. — *Πρίγκιψ Ἀφνειοῦ*, Π. Βλάσης, Α. Κίνας (Κόρινθος) *(ΙΒ', 350)*

ΠΡΙΓΚΙΨ ΑΦΝΕΙΟΥ
Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος

Ὁ *Πρίγκιψ Ἀφνειοῦ* ἔρχεται, καμαρωτὸς κυττάει. Μ' ἄνθη λευκὰ νὰ ράνετε αὐτὸν ὅπου περνάει.—*Πανελλήνιον Ὄνειρον.*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΣΑΙ ΤΟΥ 36ου ΦΥΛΛΟΥ

("Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 305).

ΑΘΗΝΩΝ: Γεώργιος Σπίνης, Τοξιλλοβόλον 11.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Χαριλ. Γ. Σωτηρόπουλος, Γεωρ. Δ. Χριστοδούλου.

ΙΘΑΚΗΣ: Βάσω Κουμανταρέα, Ἰουλία Ν. Μερκάτη.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Λένα Γ. Τρόφωνος, Βασιλικὴ Δ. Κομιώτη, Αἰας Ν. Μουσούρης.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Βασιλικὴ Ε. Διοσσάτου.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἀθαν. Δ. Καντάρης, Πρίγκιψ Ἀφνειοῦ, Δοξασμένο Ἑλληνόπουλο

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Μιχ. Παπαζήσης.

ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΥ: Παν. Ι. Τσιντζιρας (δίς).

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δαναὴ Ε. Μενεξῆ.

ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Παν. Γλυκοφρίδης (34), Παν. Χρ. Λεβέντης (34).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Σιδηροκάστρῳ ΠΑΝ. Ι. ΤΣΙΝΤΖΙΡΑΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου.

Πλεονάζουν λ. 20 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[*Φαίδωνος*]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα
Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ κι' ἄλλα καινούργια Διηγήματα (1908-1911).

Πέντε κομψὰ, καλλιτεχνικὰ βιβλία.

Ἕκαστον δρ. ἢ φρ. 3.

Καὶ τὰ πέντε μαζί, δρ. ἢ φρ. 13

Ἐξεδόθη καὶ ὁ Α' τόμος τοῦ «ΘΕΑΤΡΟΥ». Τιμᾶται φρ. 4.

Πᾶσα παραγγελία πρὸς τὸν **κ. Γρηγ. Ξενόπουλον, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας.**

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ *Πλατεῖα Ἁγίων Θεοδώρων.—2483*